

சுயமரியாதை இயக்கத்தின் ஆளுமைமிக்க பெண்கள்

முனைவர் ச.ஜீவானந்தம்

உதவிப் பேராசிரியர், வரலாற்றுத்துறை,
சிக்கிம் பல்கலைக் கழகம்

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

சுயமரியாதை இயக்கமும், அவற்றின் இதழ்களும் பெண்கள் முன்னேற்றத்திற்கும், விடுதலைக்கும் பாடுபடக்கூடிய ஒரு முக்கியத்தளமாக இருந்துவந்துள்ளன. ஆணாதிக்கம் மிக ஆழமாக ஊறியுள்ள சமூகத்தினில், அன்றைய காலகட்டத்தினில், பெண்கள் தங்களின் கருத்துகளைத் தாங்களே முன்வைக்கக் கூடிய ஒரு வெளியினைத் தந்தை பெரியார் அவர்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருந்தார்.

அதேபோல், பெண்களின் விடுதலையில் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் தேவைகளைக் குறித்து பெண்களும் நன்கு அறிந்து இருந்தனர். பெண்கள் தங்கள் கருத்துகளைத் தங்குதடையின்றி வெளிப்படுத்த ஒரு சமூகத்தளமாக சுயமரியாதை இயக்கம் விளங்கி வந்துள்ளதனை அறிய முடிகின்றது. இந்தச் சூழலில் இக்கட்டுரையானது சுயமரியாதை இயக்கத்தின் பெண்களைப் பற்றியும், அவர்களின் கருத்தியல் ஆளுமையினைப் பற்றியும் விவாதிக்கின்றது.

சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள்:

சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள் பொதுவாக வரலாற்றின் முக்கிய முகவர்களாகச் (active historical agents)

செயல்பட்டு, தங்களின் அன்றாட வாழ்வின் மூலம் வரலாற்றினை மீண்டும் மீண்டும் மீள்உருவாக்கம் செய்து வந்தனர் என்று கீதா அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். (Geetha. (February 16, 1991): 388.)

அலமேலு அம்மையார், அலர்மேலு மங்கையத் தாயாரம்மாள், அன்னபூரணி அம்மையார் ('குடி அரசு' 22.05.1932.), ஆண்டாள் அம்மையார் ('குடி அரசு' 22.05.1932.),

இந்திராணி அம்மையார் ('குடி அரசு' 04.12.1932.), இராதா அம்மையார் ('புரட்சி' 20.05.1934.), இலக்ஷ்மி அம்மையார் ('குடி அரசு' 04.05.1930.),

கண்ணம்மாள், கனகம்மையார் ('குடி அரசு' 12.08.1944.), குஞ்சிதம் அம்மையார் (1909-1961) ('குடி அரசு' 16.07.1933.),

சத்தியவாணிமுத்து (1923-1999), சரஸ்வதி அம்மையார், சிவகாமி அம்மையார் ('குடி அரசு' 18.10.1931.), ஞானம்மாள் அம்மையார் ('குடி அரசு' 06.04.1930.),

எஸ். தருமாம்மாள் (1890-1959), தாமரைக்கண்ணி அம்மையார் (1911-1971), நாகம்மையார் (1885-1933), நானாவதி அம்மையார் ('குடி அரசு' 30.10.1932.), நீலாம்பிகை அம்மையார் (1903-1945), நீலாவதி அம்மையார் (1913-1961) ('குடி அரசு' 09.03.1930.),

பரிபூர்ணத்தம்மையார், மணியம்மையார் (1920-1978), மரகதவல்லி அம்மையார் (புதுவைமுரசு. சிறப்பு மலர். 08.08.1931.), மலர்முகத்தம்மையார் (1879-1963), மனோகரம் அம்மையார் (புதுவைமுரசு. சிறப்பு மலர். 08.08.1931.), மிராண்டா அம்மையார், மீனாம்பாள் அம்மையார் (1900-1920-க்குக் இடையில்-1992), முத்துலட்சுமி அம்மையார் (1886-1968), மூவலூர் இராமாமிர்தம் அம்மையார் (1883-1962) (முரசொலி. பொங்கல்மலர். 1956.),

ருக்மணி அம்மையார், வீரம்மாள் (1924-2006),

ஜானகி அம்மையார் (குடி அரசு. 11.09.1932.), ஜோதி அம்மையார்

...என்ற நீண்ட வரிசை (அகர வரிசைப்படி வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது) கொண்ட பெண்ணியவாதிகள் சுயமரியாதை இயக்கத்தினில் மிகச்சிறப்பாக தங்களின் சுயத்துடன் செயல்பட்டு, பெண்களுக்கான உரிமைகளையும் ஆணாதிக்க சமூகத்தின் எதேச்சாதிகாரத்தினையும் தங்களின் எழுத்து மற்றும் செயல்களைக்கொண்டு எதிர்த்துவந்தனர். ('குடிஅரசு' 08.06.1930.) அதுமட்டுமல்லாமல், சுயமரியாதை இயக்கத்தின் நீட்சியான திராவிடர் கழத்தின் தலைமையானது தந்தை பெரியார் அவர்களின் மறைவிற்கு பிறகு, மணியம்மையார் எனும் பெண்ணாளுமையின் கீழ்எந்தவொருசிரமமின்றி செயல்பட்டது என்பதும் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும்.

“சுயமரியாதை இயக்கமும் பெண்களும்” என்ற தலைப்பினில் இராகவன் அவர்கள் குறிப்பிடும் பொழுது நமதுஇயக்கம் வெற்றிபெறவேண்டுமானால் அதற்கு நமதுசகோதரிகளின் ஒத்துழைப்பு என்பது மிக அவசியம் என்று 'குடிஅரசு' இதழினில் வந்தகட்டுரையின் மூலம் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் பெண்களின் முக்கியத்துவம் எத்தகையது என்பதைப் பற்றி அறியமுடிகிறது. ('குடிஅரசு' 13.01.1935.)

பிரதிநிதித்துவம் என்பதற்காகப் பெண்களை வெறும்பதுமைகளாக மட்டுமே சுயமரியாதை இயக்கம் அணுகவில்லை. சுயமரியாதை இயக்கத்தில் பெண்கள் தங்களது கருத்துகளை எந்த ஒரு தயக்கமும், நிர்பந்தமும் இன்றி பொதுவெளியில் வைக்க முழுச்சுதந்திரத்தினையும் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தனர்.

பொதுவாகச் சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள், பெண்கள் விடுதலையினைப் பற்றியோ அல்லது பெண்கள் சார்ந்த விடயங்களைப் பற்றிமட்டுமோ கவனம் கொள்ளாமல், பலதரப்பட்ட உலக விடயங்களைப் பற்றிச் சுயமரியாதை இயக்க இதழ்களின் வழி, தங்களுக்கே உரியபாணியில் உரத்த உரிமையுடனும், சுயமாகவும் பேசியும் எழுதியும் வந்துள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்களின் கருத்தியல் ஓளுமை:

வழக்கமாக இந்தியச்சூழலில் பெண்கள் அமைப்புகள் தங்களின் செயல்பாடுகளைப் பெண் விடுதலை, ஆணாதிக்க எதிர்ப்பு, குடும்பம், குழந்தை மற்றும் குழந்தை வளர்ப்பு போன்றவைகளைச் சுற்றியே தகவமைத்துக் கொண்டிருந்தனர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தினில் அதிகபட்சம் சில பெண் ஆளுமைகள் இந்திய அரசியல் விடுதலையினைப் பற்றி பேசியதனைக் குறித்து அறியலாம். ஆனால், சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள் தங்களின் அறிவுசார் வெளியினை அரசியல், கலாச்சாரம், பண்பாடு, இலக்கியம் என பரந்துபட்ட தளங்களில் விரித்திருந்தனர். இதனைச் சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள் தங்களது கட்டுரையில் பயன்படுத்திய சிலகட்டுரைத் தலைப்புகளின் வழி அறியலாம்.

அதாவது நீலாவதி அம்மையார் அவர்களின் “இந்து மத வீழ்ச்சிக்கும் இதர மத வளர்ச்சிக்கும் உதவிபுரிவது பாழும்: தீண்டாமையும் – விதவைகளின் துயரமுமே!”

('குடிஅரசு' 09.03.1930.); "பெண் மக்களும் சுதேச சமஸ்தானங்களும்" ('குடிஅரசு' 12.07.1931. மற்றும் 28.06.1931.);

சிவகாமி அம்மையார் அவர்களின் "வைதீகர் கொடுமையும் தீண்டாதார்துயரமும்" ('குடிஅரசு' 24.04.1932.); அர்த்தமற்ற சடங்குகளை அடியோடு ஒழியுங்கள்! ('குடிஅரசு' 05.06.1932.);

ஆண்டாள் அம்மையார் அவர்களின் "நமக்கு இன்னும் சாதி வேண்டுமா?" ('குடிஅரசு' 22.05.1932 மற்றும் 05.06.1932.);

குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்களின் "இந்து மதத்தை அடியோடு ஒழிக்க வேண்டும்" (வளர்மதி 2 - 'குடிஅரசு' 31.08.1930.); "கோவில் சொத்தை என்ன செய்ய வேண்டும்?" ('குடிஅரசு' 09.10.1932.); "கோவில் சொத்தை விற்றுத் தொழிற்சாலை உருவாக்க வேண்டும்" (வளர்மதி2 - 'குடிஅரசு' 16.07.1933.);

அன்னபூரணி அம்மையார் அவர்களின், 20.05.1934-இல் கூடிய திருச்செங்கோடு தாலுகா ஆதிதிராவிட மகாநாடு (வளர்மதி2 - புரட்சி. 27.05.1934.) போன்றவைகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

சாதிய ஆதிக்கசமூகத்தினில் சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள் தாங்கள் கொண்ட கொள்கையினை எந்தவொரு சமரசமுமின்றி மிக ஆணித்தரமாக முன்வைத்தனர். சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள் மதம், கோயில், சாதி, தீண்டாமை, மொழி அரசியல், போன்ற சமூக விடயங்களைப் பற்றிய மிக நீண்ட வரலாற்றுப் புரிதலும், ஆழமான தெளிவும் கொண்டு இருந்தனர்.

உதாரணமாக மொழி குறித்துக் குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்கள் குறிப்பிடும் பொழுது, "ஆங்கிலேயர்கள் அந்நியரென்றால் பார்ப்பனர்கள் (ஆரியர்கள்) யார்? ஆங்கிலம் அந்நிய மொழி என்றால் சமஸ்கிருதம் எந்தப் பாட்டன் வீட்டு மொழி என்று கேட்கிறேன்" என்ற அவர், நானூறு வருடத்திற்குமுன்பு வந்த "அந்நிய மொழியினை" ஒழிப்பதற்கு

முன்பு, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக நமது சமூகத்தில் பராசரஸ்மிருதி, மனுஸ்மிருதி முதலிய கொடூரச் சட்டங்களைச் செய்த "அந்நிய மொழி" யாகிய சமஸ்கிருதத்தை அடியோடு அழிக்க வேண்டாமா என்ற மிகக் காட்டமான வினாவினை 1932-ஆம் ஆண்டு 'குடிஅரசு' இதழில் எழுப்பியுள்ளார். ('குடிஅரசு' 26.06.1932.)

மதம் குறித்துச் சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள்:

"மதமென்பது மனித வாழ்க்கையின் நலத்திற்காக மனிதர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சிலகட்டுப்பாடுகள் என்று சொல்லுகிறார்கள். இம் மாதிரியான மதத்தில் சுயமரியாதைக்காரர்களாகிய எங்களுக்கு எந்த ஓர் ஆட்சேபணையும் கிடையாது. ஏனென்றால் இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் எல்லாம் கால, தேசவர்த்தமானத்திற்குத் தகுந்தபடி அழிக்கவோ, அல்லது திருத்தி அமைத்துக் கொள்ளவோ முடியும். ஆனால் மதமானது கடவுளால் ஏற்பட்டது, தெய்வத் தன்மை பொருந்தியது. அதை அழிக்கவோ, அல்லது மாற்றிக்கொள்ளவோ, மனிதவர்க்கத்தால் இயலாது என்று சொல்லும் பொழுதுதான் பகுத்தறிவுக்கு முரண்பட்டதாக இருக்கிறது" என்று இந்திராணி அம்மையார் குறிப்பிடுகின்றார். ('குடிஅரசு' 04.12.1932.) அதனைத் தொடர்ந்து இலாயிலாபானோபீகம் அவர்கள் குறிப்பிடுகையில் "இந்தியாவில் பண்டைய பழக்கவழக்கங்கள் எவ்வளவு மூடத்தனமானவைகளாய் இருந்த போதிலும் அதற்கெல்லாம் மதம் அனுமதி கொடுக்கின்றது" என்ற தனது கருத்தினைப் பதிவு செய்கின்றார். ('குடிஅரசு' 14.10.1928.)

"நம்முடைய முன்னேற்றத்திற்கும் ஒற்றுமைக்கும் தடையாக இருக்கிற நூல்களும், கடவுள்களும், சாதிகளும் நம்மை விட்டு அடியோடு தொலைதல் என்பது வேண்டும். கண்மூடித்தனமாகக் கடவுள் சொன்னார், அவர் சந்ததியாராகிய வைதீகர்கள் சொன்னார்கள் என்று, குரங்குப் பிடியாகப்

புத்தகங்களில் எழுதியிருப்பவற்றை நம்ப வேண்டும் என்பது மூடத்தனமாகும். மத நூல்களில் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிக்கொண்டு போகட்டும், நம்முடைய பகுத்தறிவிற்குப் பொருத்தமுடைய விடயத்தை எடுத்துக்கொண்டு மற்றதைத் தள்ளுவதே பொருத்தமுடையதாகும்” என்று ஆண்டாள் அம்மையார் குறிப்பிடுகின்றார். ('குடிஅரசு' 22.05.1932 மற்றும் 05.06.1932.)

இந்திராணி அம்மையார் அவர்களோ, "கடவுள்இல்லை என்று யாராவது முடிவுகட்டிச் சொன்னால் அவர்கள் ஆராய்ச்சியற்றவர்கள் என்றே சொல்லுவேன். கடவுள் உண்டு என்று யாராவது சொல்லத்துணிவாரேயானால் அவர்களைப் பகுத்தறிவு அற்றவர்கள் என்று கூறுவேன். "பார்க்க முடியாத ஒன்றை", "அறிய முடியாத ஒன்றை", "மனம், காயம், வாக்குகள் எட்டாத" ஒன்றைப் பற்றி தனக்குத் தெரிந்ததாகக் கற்பனை பண்ணுகின்றவன் அறிவுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் இடம் கொடுத்தவனாகமாட்டான். எனக்குத் தெரியாது என்று சொல்லுபவனே உண்மையை உள்ளவாறு கூறுபவன் என்று உணருங்கள்" என்று குறிப்பிடுகின்றார். ('குடிஅரசு' 04.12.1932.)

அதேபோல், "ஒரு சாண் பொம்மைக்கு ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் செலவழித்துத் தெப்ப உற்சவம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது" என்ற குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்கள் ('குடிஅரசு' 26.06.1932.), "இந்தப் பணமெல்லாம் வீணாய் போகவில்லை, நமது மக்கள் தானே சாப்பிடுகிறார்கள்" என்ற வாதத்திற்கு பதிலாக, "பலன் தராத காரியங்களுக்கு (unproductive purposes) உபயோகப்படுத்தப்படும் செல்வமும், சேமித்து வைக்கப்படும் செல்வமும் (hoarded wealth) பாழாய்ப் போனதாகத்தான் கருத வேண்டும்" என்ற பொருளாதார வல்லுநர்களின் (scholars of economics) கருத்தினை முன்வைக்கின்றார். ('குடிஅரசு' 26.06.1932.)

அது மட்டுமல்லாமல், "கோயில்களை மருத்துவமனைகளாகவும், அதிலுள்ள செல்வத்தையெல்லாம் அரசாங்கம் பறிமுதல் செய்து, அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குக் கட்டாயக் கல்வியும், ஆளுக்கொரு வீடும் ஒவ்வொரு ஏக்கர் நிலமும் கொடுத்தாலும் எத்தனையோ கோடி ரூபாய் மிச்சப்பட்டு விடும்" என்றும் குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். ('குடிஅரசு' 26.06.1932.) அதேபோல், "உற்சவங்களுக்குச் செலவழிக்கப்படும் லட்சக்கணக்கான பொருளினைக் கொண்டு பெரிய நூல் நிலையங்களையும், வாசக சாலைகளையும் அமைக்க வேண்டும்" என்று குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்கள் வலியுறுத்தினார். ('குடிஅரசு' 09.10.1932.)

சாதியும், தீண்டாமையும் குறித்துச் சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள்:

சாதி என்ற நிறுவனத்தின் மீது சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள் மிகக்கடுமையான விமர்சனங்களைக் கொண்டிருந்தனர். "சாதிமுறையை ஒழிக்கவே முடியாதென்றும், அது இந்தியாவில் வேரூன்றிவிட்டது என்றும், பல சீர்திருத்தக்காரர்கள் அதை ஒழிக்க முயற்சித்துத் தோல்வியடைந்தனர் என்றும் அடிப்படைவாதிகள் சொல்லக்கூடும். அது உண்மையே" என்ற குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்கள், "அவர்கள் எல்லாம் மதத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு சமூகத்தைச் சீர்திருந்த முயற்சித்ததால் தோல்வியடைந்தனர். ஏனெனில் இந்துமதமும் சமூகச்சீர்திருத்தமும் ஒன்றுக்கொன்று பொருத்தமற்றவிடயமாகும். அதனால் தான் மதத்தையே ஒழித்து விடவேண்டுமென்று நான் கூறுகிறேன்" ('குடிஅரசு' 31.08.1930) எனச் சமூகப் புரட்சிக்கான முரசாகக் குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்கள் செயலாற்றியுள்ளதை அறியலாம்.

அதேபோல், "சமதர்மம் என்ற வார்த்தையிலோ, பொதுவுடைமை என்ற வார்த்தையிலோ பயப்படக்கூடியவிடயம் ஏதுமில்லை. பொதுஉடைமைக் கொள்கைகளை மனிதச்சமூகம் ஒருபோதும் வெறுத்துத்தள்ள முடியவே முடியாது" என்ற குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்கள், "சமதர்ம அரசாங்கத்தில் கடவுள் பெயராலும் கூட ஒருவரும் பட்டினியிருக்க வேண்டியதில்லை" என்றார். ('குடிஅரசு' 27.08.1933)

"சமூகத்திலிருந்து உடனே தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டியது முக்கியவேலையாகும்" என்று குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். ('குடிஅரசு' 31.08.1930.) "சுயமரியாதை இயக்கத்தின் முக்கியக் கொள்கை என்னவென்றால் தீண்டாமை, சாதிப்பிரிவு என்னும் பேயை நாட்டைவிட்டு அறவே ஒழிக்கவேண்டுமென்பது தான்" என்று இந்திராணி அம்மையார் குறிப்பிட்டு, "எந்த மனிதன் பகுத்தறிவைக் கொண்டு யோசிக்கின்றானோ, அவனே மனிதன்" என்று வரையறுத்தார். ('குடிஅரசு' 04.12.1932.) அதேபோல், "நமக்குத் தற்காலத்தில் வேண்டுவது என்பது ஒற்றுமையான தூயவாழ்க்கை; ஒருவனுடைய நலத்திற்காகப் பெரும்பான்மையான ஏழை மக்கள் வருந்தாத வாழ்க்கை; நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் விழக் கடும் வெய்யிலில் ஒரு நாள் முழுவதும் பாடுபட்டு அரைவயிற்றுக் கஞ்சிக்கு வழியில்லாது வருந்தும் ஏழை தீண்டப்படான் என்று சொல்லப்படும் மக்கள், நம்மோடு சமஉரிமை பெறக்கூடிய வாழ்க்கையே வேண்டும். இத்தகைய இன்ப வாழ்விற்குத் தடையாக இருக்கின்ற சாதியை அடியோடு ஒழித்தல் வேண்டும்" என்று ஆண்டாள் அம்மையார் குறிப்பிடுகின்றார். ('குடிஅரசு' 22.05.1932 மற்றும் 05.06.1932.)

"நாயுடு, முதலியார், செட்டியார், ஐயர், ஐயங்கார் என்ற பட்டங்கள் சாதியைக் குறிக்கிறபடியால் அவைகளை நீக்கிவிடுதல் வேண்டும். சாதியைக் குறிக்கின்ற பூணூல்

முதலிய அடையாளங்களை எடுத்துவிட வேண்டும். பார்ப்பனச் சடங்குகளை அடியோடு ஒழித்தல் வேண்டும். உயர்ந்த சாதி என்று போலி வேடம்போட்டுக் கொண்டு நம் வீட்டில் உண்ணமாட்டேன் என்பவருடன் நாமும் சேர்தல் கூடாது. எந்த இடத்தில் உயர்வு தாழ்வுகாட்டப்படுகிறதோ அவ்விடத்திற்கு அடிஎடுத்தும் வைக்கக் கூடாது" என்று ஆணித்தரமாகக் குறிப்பிடுகின்றார் ஆண்டாள் அம்மையார் அவர்கள். ('குடிஅரசு' 22.05.1932 மற்றும் 05.06.1932.)

கோயில் நுழைவினைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது, "கோயிலைக் கட்டிக் கொடுத்துவிட்டு அந்தக் கோயிலுக்குப் போக முடியவில்லையென்றால் அதை இடித்துத் தரைமட்டமாக்குவதை விட்டுவிட்டு, கோயில்நுழைவுப் போராட்டம் எதற்கு?" என்ற குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்கள் ('குடிஅரசு' 26.06.1932.), "உடம்பு நோகாமல் நகத்தில் அழுக்குப் படாமல் என்றைக்கும் சுகமாகவே இருந்து கொண்டு தின்று கொழுத்த ஒரு சோம்பேறிக் கூட்டத்தாரின் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக ஏற்பட்டிருக்கும் இந்தக்கோயில்களை ஒழிப்பதென்றால் அந்த சாதிக்காரர்களுக்கு வயிற்றெரிச்சலாய்த் தானே இருக்கும்?" என்றார். ('குடிஅரசு' 26.06.1932.) ஆதிதிராவிடர்கள் கோயிலுள் பிரவேசிக்கவேண்டும் என்பது, "சாமியானது அள்ளிக் கொடுத்து அம் மக்களின் கஷ்டத்தையும், இழிநிலையையும் நீக்கிவிடும் என்பதற்காக அல்ல" என்பதை அறியுங்கள்! மற்ற சாதி மக்களைப் போலவே அவர்களும் சமநிலைப் பெறவேண்டும் என்பதற்காகவே" என்று சிவகாமி அம்மையார் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். ('குடிஅரசு' 24.04.1932.)

"கோயில் உள்ளே என்ன இருக்கிறது? உங்கள் பாட்டன் தேடின சொத்தா? கோயிலுனுள் இருப்பதாக நீங்கள் சொல்லும் தெய்வத்தை உலக இரட்சகர் என்றும், எவ்வளவு அக்கிரமங்களைச் செய்தாலும், மூன்று பைசா கற்பூரம் வாங்கிக் கொளுத்தினால் போதும், மன்னித்துவிடுவார் என்றும், எல்லோரையும் உண்டாக்கின

தகப்பன் என்றும், ஏறும்பு முதல் எண்ணாயிரங் கோடி உயிர்களுக்கும் படியளப்பவர் என்றும், அவனின்றி ஓரணுவும் அசையாது, கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார் என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்கள். இந்த மாதிரி கட்டுக்கதைகளும் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட எல்லாம் வல்ல தெய்வம் உள்ள கோயிலுக்குள், மக்கள் நுழைந்தால் சாமி செத்துப்போகும் என்கிறார்களே! அப்படிப்பட்ட ஒரு சாமியும் உண்டா? மேலும், நீங்கள் அக்கோயிலுக்குள்ளேயே புகுந்து கொண்டு செய்யும் அநியாயங்களையும், அக்கிரமங்களையும், மோசங்களையும், ஆபாசங்களையும், ஊழல்களையும், கோடிக்கணக்கில் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கும் அத்தெய்வம், உங்களைப் போலவே பிறந்து வளர்ந்து ஆற்றிவு படைத்த மக்கள் சங்கத்தினரின் ஒரு பகுதியினராகிய தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் அருகில் வந்தால் 'செத்துப்போவேன்' என்று உங்களிடம் அத்தெய்வம் சொல்லுகிறதா? இல்லையே"... என்று சிவகாமிஅம்மையார் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். ('குடிஅரசு' 24.04.1932.)

அது மட்டுமல்லாமல், "இனி தீண்டப்படாத சகோதர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அதாவது தீண்டப்படாதசகோதரர்கள்கோயில்பிரவேசம் செய்யக் கஷ்டப்படுவதைப் பார்க்கிலும், மக்களுக்கு ஒரு சின்ன உதவியும் இல்லாத அக்கோயில்களை ஒழிக்கச் சத்தியாக்கிரகம் செய்து முயற்சிப்பது பலவகையிலும் நன்மையுண்டு எனக் கூறுகிறோம். கோயிலினுள் சென்றால் நமக்கு என்ன பலன்? ஒன்றுமில்லை. ஏன் இவ்விதக்கஷ்டப்பட்டு கோயில் நுழைவுக்கு வழி தேட வேண்டும்? இதைவிட எல்லா மக்களுக்கும் உதவியற்ற அக்கோயில்களை ஒழிக்கவழி தேடுவதே சீர்திருத்தம், பகுத்தறிவு என மறுமுறையும் கூறுகின்றோம்" என்று சிவகாமிஅம்மையார் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். ('குடிஅரசு' 24.04.1932.)

அதேபோல், "கிறித்தவ ஆலயங்களில் ஓடுக்கப்பட்டவருக்கு வேறு இடம்,

பார்ப்பனருக்கு வேறு இடம் இருக்கிறது என்பதை மறுக்கமுடியுமா? பணக்காரர்கள் மண்டியிடுவதற்கு ரெத்தினக் கம்பளமும், மற்றவர்களுக்கு சாதாரணப்பாயும் விரித்திருப்பதை மறுக்க முடியுமா? கல்யாணத்திற்கும், சாவுக்கும் பணத்திற்குத் தகுந்த மாதிரி கோயில் மணியடிப்பது என்ற அக்கிரமம் இல்லையென்று எந்த கிறித்தவ மத போதகராவது குறிப்பிட முடியுமா?" என்று குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். ('குடிஅரசு' 16.07.1933.)

கொள்கைக்கான கலங்கரை விளக்கம், சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள்:

சுயமரியாதை இயக்கத்தில் குடும்பம் குடும்பமாய்ப் பங்கேற்ற பெண்கள் அதில் பங்குகொள்வதனை ஒரு பெருமையாகக் கருதினர். கனகம்மையார் அவர்கள் தன்னைச் சுயமரியாதைக்காரி என்று அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு, அது தனக்குப்பெருமை என்று சென்னையில் நடைபெற்ற அய்ந்தாவது சுயமரியாதை மாநாட்டினில் குறிப்பிடுகின்றார். ('குடிஅரசு' 12.08.1944.)

பொதுவாகவே சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள், சுயமரியாதை இயக்கத்தின் கொள்கை விளக்க வழிகாட்டிகளாய் இருந்து மிளிர்ந்துள்ளனர். குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்கள் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் கொள்கைகளைப் பற்றிப் பிரச்சாரம் செய்ய வேண்டிய வழிமுறைகளைப் பற்றி விரிவாக தஞ்சை ஜில்லா இரண்டாவது சுயமரியாதை மாநாட்டினில் விவாதித்தார். ('குடிஅரசு' 26.06.1932.) அவர் குறிப்பிடுவதாவது, "சுயமரியாதை இயக்க மாநாடுகள் ஏதோ குடமுழக்குத் திருவிழாக் கூட்டம் போல் கூடிவிட்டுக் கலைந்து போவதில் எந்தப் பயனுமில்லை. ஒரு மாநாடு என்றால் பல பாகத்திலிருந்தும் வருகிற நண்பர்கள் கூடிக்கலந்து சில திட்டங்களை வகுத்துக் கொள்வதற்காகவே கூட வேண்டும். பிறகு அத்திட்டங்களை அவ்விடத்தைச் சுற்றியுள்ள

ஊர்களில் அவரவர்களுக்கு ஏற்ற வகையினில் பிரச்சாரம் செய்ய வேண்டும்” என்று வலியுறுத்தினார். ('குடிஅரசு' 17.08.1933.)

“சமுதாய ஊழல்கள் ஒழிந்துபடவும், திராவிடரும் ஆற்றிவு படைத்தவராக வாழவும், நமது இயக்கத்தை வேண்டுவது தலைகீழ்மாறுதல் என்ற புரட்சியே” என்ற மிராண்டா அம்மையார் அவர்கள், அதனை வலியுறுத்தும் வகையினில் “இன்னல் செய்யும் ஆரியத்தை சின்னா பின்னமாக்க ஒரு சின்னம் தேவை” எனக்குறிப்பிட்டு, “அடைவோம் திராவிட நாடு இன்றேல் சுடுகாடு” என்று குளுரைத்தார். ('குடிஅரசு' 06.10.1945.). அதேபோல், “திராவிடர்கள்.. அரசியல், மத இயல் போன்றவைகளைத் தாண்டி, தங்களது சமுதாயச் சுயமரியாதையே பிரதானம் என எண்ணி அதில் கவனம் கொண்டு, தங்களுடைய இழிவுகளும், தடைகளும் நீக்கப்பட்டு, மனிதத்தன்மை பெறுவதே முக்கிய நோக்கம் என உழைக்க வேண்டும்” என்று கொடியேற்று விழாவினில் மணியம்மையார் அவர்கள் இயக்கத் தோழர்களுக்கு அறிவுரைத்துள்ளார். ('உண்மை' 01.03.1977.)

பர்மாவில் நடைபெற்ற சுயமரியாதை இயக்கப் பிரச்சாரக்கூட்டத்தில் உரை நிகழ்த்திய இந்திராணி அம்மையார் அவர்கள் “சுயமரியாதை இயக்கத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளான பகுத்தறிவுள்ள, பாலின-சாதிய பேதமில்லாத, தீண்டாமையற்ற, பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வற்ற, மூடநம்பிக்கையற்ற, சுயமரியாதைச் சமூகம் என்பதே” என்று விரிவாக விளக்கியுள்ளார். ('குடிஅரசு' 04.12.1932.) அதே வேளையில், கனகம்மையார் அவர்கள், சுயமரியாதை இயக்கத்தின் மீதுவைத்த அவதூறுகளுக்குச் சென்னையில் நடைபெற்ற அய்ந்தாவது சுயமரியாதை மாநாட்டினில் தக்க பதில்களையும், சுயமரியாதை இயக்கத்தின் தேவைகளைப் பற்றியும் விரிவாக விளக்கினார். “சுயமரியாதை இயக்கமென்பது நாத்திக இயக்கம் அல்ல. எந்தவொரு குறிப்பிட்ட சாதியினருக்கும் எதிரானதுமல்ல” என்று

ஆணித்தரமாகச் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் மீதான விமர்சனங்களுக்கு தக்கபதிலினை பதிவு செய்துள்ளார். ('குடிஅரசு' 12.08.1944.).

சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள் செயல் வீரர்களே:

சுயமரியாதை இயக்கத்தினில் பெண்கள் பல பொறுப்புகளை எந்த நிர்ப்பந்தமும் இன்றி ஏற்றதுடன், பல்வேறு பொதுக்கூட்டங்களுக்கும் தலைமை தாங்கியுள்ளனர். சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள் எழுத்து மற்றும் பேச்சுடன் மட்டுமே தங்களைச் சுருக்கிக்கொள்ளாமல், உலகெங்கிலும் பயணம் மேற்கொண்டு சுயமரியாதை இயக்கச் சமதர்மக் கொள்கைகளைப் பல்வேறு தளங்களில் கருத்தியல் ரீதியாகவும், அதே வேளையில் எளிய மக்களிடம் கொண்டு செல்லவும் அரும்பாடுபட்டு வந்துள்ளனர். சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள் மிகப் பெரிய மக்கள் திரள்களை ஒருங்கிணைக்கவும், பொதுக்கூட்டங்களை நடத்தவும், தலைமையேற்கவும், தலைமை உரையாற்றவும் செய்து வந்துள்ளனர் என்பது வரலாற்றுக் கண்கூடு.

1932-ஆம் ஆண்டு பர்மாவில் நடைபெற்ற சுயமரியாதைப் பிரச்சார மாநாட்டினில் கலந்து கொண்டு இந்திராணி அம்மையார் அவர்கள் சுயமரியாதை இயக்கக் கொள்கைகளை விரிவாக விவரித்து இருந்ததனை 'குடிஅரசு' இதழானது பதிவு செய்கின்றது. ('குடிஅரசு' 04.12.1932). அதே வேளையில், 1929-ஆம் ஆண்டு நெல்லூரில் நடைபெற்ற முதல் சுயமரியாதை மாநாட்டின் தலைவர்களாக இந்திராணி அம்மையார், மற்றும் அலர்மேலுமங்கைத்தாயாரம்மாள் அவர்கள் இருந்து சிறப்பு செய்துள்ளனர். (வளர்மதி. 2017ஆ. 14.) 1933-ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீரங்கத்தினில் நடைபெற்ற திருச்சிராப்பள்ளி தாலுகா முதலாவது சுயமரியாதை மாநாட்டின் திறப்பாளராக சுப.விசாலாட்சி அம்மையார் இருந்துள்ளார்கள். ('குடிஅரசு' 16.06.1933.)

1945-ஆம் ஆண்டு திருச்சியில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற 17-ஆவது நீதிக்கட்சி மாநாட்டினில் ('குடிஅரசு' 06.10.1945.) கட்சியின் கொடியினை மிராண்டா அம்மையார் அவர்கள் ஏற்றிவைத்துள்ளார். அதேபோல், 1949-இல் கோயம்புத்தூரில் நடைபெற்ற திராவிடர் கழக மாநாட்டின் (வளர்மதி. 2017-ஆ: 17.) கொடியினை மூவலூர் இராமாமிர்தம் அம்மையார் அவர்களும், 1929-ஆம் ஆண்டு திருநெல்வேலியில் நடைபெற்ற சுயமரியாதை இயக்கப் பெண்கள் மாநாட்டினில் சுயமரியாதைக் கொடியினை மரகதவல்லி அம்மையார் அவர்களும் ஏற்றிச் சொற்பொழிவாற்றி உள்ளார்கள்.

1933-ஆம் ஆண்டு புதுக்கோட்டை சமஸ்தான முதலாவது செங்குந்தர் சமூக மாநாட்டினையும் ('குடிஅரசு' 09.1933.), 1925-ஆம் ஆண்டு மயிலாடுதுறையினில் நடைபெற்ற இசைவேளாளர்கள் சங்க மாநாட்டினையும் (கல்யாணசுந்தரம். 1982: 599-604.) மூவலூர் இராமாமிர்தம் அம்மையார் அவர்கள் ஏற்பாடு செய்துள்ளதுடன், 1930-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற இரண்டாவது சுயமரியாதை மாநாட்டிற்குத் தலைமையும் தாங்கியுள்ளார்.

அதேபோல், குஞ்சிதம் அம்மையாரும் அவரது கணவர் குருசாமி அவர்களும் 1931-ஆம் ஆண்டு சென்னையில் நடைபெற்ற சுயமரியாதை மாநாட்டினை முன்னின்று நடத்தியதுடன் (வளர்மதி. 2017-ஆ: 15-16.), 1931-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற செட்டிநாடு முதலாவது சுயமரியாதை மாநாட்டைத் திறந்து வைத்து ஆங்கிலத்தில் உரையாற்றியதையும், அவரது கணவரான குருசாமி அவர்கள் அதனைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்திருந்ததையும் அறிய முடிகின்றது. ('குடிஅரசு' 19.04.1931.) அதுமட்டுமல்லாமல், குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்கள் 1931-ஆம் ஆண்டு தஞ்சை மாவட்ட இரண்டாவது சுயமரியாதை மாநாட்டின் தலைவராக இருந்து, தலைமை உரையையும்; 1933-ம் ஆண்டு ஸ்ரீரங்கத்தினில் நடைபெற்ற திருச்சிராப்பள்ளி தாலுகா முதலாவது சுயமரியாதை மாநாட்டினில் "நமது ஒரு

வருடத் திட்டம்" எனும் தலைப்பினில் தலைமை உரையையும் ஆற்றி உள்ளதையும் அறிய முடிகின்றது. ('குடிஅரசு' 16.06.1933.)

நீலாவதி அம்மையார் அவர்களும் 1932-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சேலம் மாவட்ட சுயமரியாதை பெண்கள் மாநாட்டினையும் ('குடிஅரசு' 22.05.1932.), 1933-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற வடஆற்காடு மாவட்ட முதலாவது சுயமரியாதை மாநாட்டினையும் ('குடிஅரசு' 14.05.1933.), 1935-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற அருப்புக்கோட்டை பெண்கள் மாநாட்டினையும் (வளர்மதி. 2017-ஆ: 16.) தலைமையேற்றும், 1933-ஆம் ஆண்டில் நாகப்பட்டினத்தில் நடைபெற்ற மூன்றாவது சுயமரியாதை மாநாட்டின் துவக்க உரையினையும் ('குடிஅரசு' 09.04.1933.) ஆற்றி உள்ளார்.

1932-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சேலம் மாவட்ட சுயமரியாதை பெண்கள் மாநாட்டினை ('குடிஅரசு' 22.05.1932.) அன்னபூரணி அம்மையார் அவர்கள் திறந்து வைத்ததுடன், 1935-ஆம் ஆண்டில் சீர்காழியில் நடைபெற்ற ஆதிதிராவிடர் வாலிபர் மாநாட்டிற்குத் ('குடிஅரசு' 21.07.1935.) தலைவராகவும் இருந்து சொற்பொழிவாற்றியுள்ளார்.

1929-ஆம் ஆண்டு ஈரோட்டில் நடைபெற்ற உண்மை நாடுவோர் சங்கத்தின் கருத்தரங்கினில் இலட்சுமி அம்மையார் தலைமை உரையினையும், சின்னத்தாயம்மாள், பங்காரு அம்மையார், கண்ணம்மாள், பாப்பாம்மாள் ஆகியோர் பல தலைப்புகளில் உரைகளையும் ஆற்றியுள்ளார்கள்.

முடிவுரை:

ஆணாதிக்கச் சிந்தனை நீக்கமற்றிறைந்துள்ள இந்தியச் சமூகத்தினில் பெண்களின் சுயமரியாதையுடன் கூடிய மேம்பட்ட வாழ்க்கை குறித்தான முன்னெடுப்புகளில் தந்தைபெரியார் அவர்களால் தொடங்கப்பட்ட சுயமரியாதை இயக்கத்தின் பங்கானது அலாதியானது.

அன்றைய காலகட்டத்தினில் சுயமரியாதை இயக்கமானது பெண்களின் கருத்துகளை வெளிப்படுத்தும் ஒரு கருத்தியல் தளமாகவே இயங்கி வந்தது. சுயமரியாதை இயக்கத்தினில் ஈடுபட்ட பெண்களின் பங்கு என்பது, பெண் விடுதலை என்ற அடைப்படையினையும் தாண்டி, இயக்கத்திற்கும் சமூக மாற்றத்திற்கும் அளப்பரியதாகவே இருந்து வந்துள்ளது என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

குறிப்புதவி நூல்கள்:

1. ஆனைமுத்து, வே. பெரியார்ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1-6. சென்னை: பெரியார் ஈ.வெ. இராமசாமி- நாகம்மை கல்வி, ஆராய்ச்சி அறக்கட்டளை, 2009.
2. குடி அரசு.
3. பெரியார், தந்தை. பெண் ஏன் அடிமையானாள்?. சென்னை: பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு, 2004.
4., அழியட்டும் 'ஆண்மை'. சென்னை: பெரியார் திராவிடர்கழகம், 2010.
5. வளர்மதி, மு. தொகுப்பு. சுயமரியாதை இயக்க வீராங்கனைகள்-I. சென்னை: கருப்புபிரதிகள், 2017அ.
6., தொகுப்பு. சுயமரியாதை இயக்க வீராங்கனைகள்-II. சென்னை: கருப்புபிரதிகள், 2017ஆ.
7. விடுதலை.
8. ஜீவானந்தம், ச. "இந்தியமரபில் தேவதாசி முறைகள்" தமிழியல் 99. (ஜனவரி, 2018): 55-69.
9., "தேவதாசியும் அவர்களின் சடங்கு முறைகளும்: ஓர் வரலாற்றுப் பார்வை". நவீனத் தமிழாய்வு பன்னாட்டுப் பன்முகத் தமிழ் காலாண்டு ஆய்விதழ் 8, no. 2. (ஏப்ரல்- ஜூன், 2020): 241-248.
10., "தேவதாசி முறையும் அவற்றில் காணப்படும் சாதிய உட்கூறுகளும்".

சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ் 3, பகுதி 3. (2021): 89-96.

11. Anandhi, S. "Representing Devadasis: 'DasigalMosavalai' as a Radical Text." *Economic and Political Weekly* 26, no. 11/12. (March, 1991): 739-741+743+745-746.
12. Geetha, V and S.V. Rajadurai. *Towards a Non-Brahmin Millennim: From Iyothee Thass to Periyar*. Calcutta: Samya, 1998.
13., *Revolt: A Radical Weekly from Colonial Madras*. Chennai: Periyar Dravidar Kazhagam, (n.d.).
14. Jeevanandam, S and Rekha Pande. *Devadasis in South India: A Journey from Sacred to Profane Spaces*. Delhi: Kalpaz Publications, 2017.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

முனைவர். ஜீவானந்தம், சிக்கிம் பல்கலைக் கழக (மத்தியபல்கலைக்கழகம்), வரலாற்றுத்துறையில், உதவிப்பேராசிரியராகப் பணிபுரிகிறார். தேவதாசி முறைகள் பற்றிய ஆய்வுகளை நிகழ்த்தியுள்ளார். பல்வேறு ஆய்விதழ்களில், அதுகுறித்து விரிவான ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வழங்கியுள்ளார்.

